

СТСТВАВА ВЪ ДІАКОНСКИЙ ЧИНЪ. А КОГА-ТО
 ЦАРЬ-ТЪ МѢ РЕЧЕ ДА ПОСЛАЖИ И НА ТѢХНЫ-
 ТѢ БОГОВЕ КАТО ДІАКОНЪ, МЖЧЕНИКЪ-ТЪ МѢ
 ОТГОВОРИ НАПРИСМѢХЪ: СТРѢВА МИ СЯ, О ЦА-
 РЮ, ЧЕ ТЫ СИ ГЛѢХЪ, ИЛИ БЕЗЪМЕНИЪ; АЗЪ ТЫ
 КАЗАХЪ, ЧЕ СЛѢГЪВАМЪ НЕВИДИМОМЪ БОГЪ, А
 НЕ НА ВАШИ-ТѢ ВИДИМЫ ИДОЛЫ, ОТЪ КОЙ-ТО
 И ТЫ, ПРѢЛЪСТЕНЪ, ПОЧИТАШЬ ГЫ ВМѢСТО БО-
 ГОВЕ. ТОГАВА ЦАРЬ-ТЪ, КАТО НЕ МОЖА ВЕЧЕ
 ДА ТЪРПИ НЕГОВОТО СВОКОДНО ГОВОРЕНЬЕ, ЗА-
 ПОВѢДА ПЪРВО ДА БІЖЪТЪ МЖЧЕНИКА ПО ЛИЦЕ-
 ТО СЪ МѢДНЫ ПРЖЧКЫ, ПОСЛѢ ДА СЪЗРЖАТЪ
 РАНЫ-ТѢ МѢ СЪ ОСТРО СѢЧИВО, И ДА ГО ЗА-
 ПРЖАТЪ ВЪ ТЪМНИЦѢ, СЪ НАДѢЖДАЖ. ЧЕ ЩЕ
 СЯ РАСКАЕ ЗА СВОИЖ-ТѢ СМѢЛОСТЬ: ИЗ МЖЧЕ-
 НИКЪ-ТЪ, ЗАВОЖДАНЫ ВЪ ТЪМНИЦѢ-ТѢ ПѢД-
 ШЕ СИ: *Господь мнѣ помощникъ, и не убожся, что
 сотворитъ мнѣ чловѣкъ?* и др.

СЛѢДЪ ТРИ ДНИ БРМИЛЪ ПАКЪ. ИЗВЕДЕНЪ
 ПРѢДЪ ЦАРЯ, КОЙ-ТО СѢКАКЪ СЯ ТРѢДИ ДА ГО
 ПРѢДЪМА ЗА ДА СЯ ОТРЕЧЕ ОТЪ ВѢРЖ-ТѢ СИ,
 ИЗ ХРИСТОВЫЙ ВОИНЪ НА ВИЧКО СМѢЛО МѢ ОТ-
 ГОВАРАШЕ, ДО ТОЛКОСЪ, ЦЮ-ТО ЦАРЬ-ТЪ, РАЗ-
 ЛЮТЕНЪ ЗА НЕГОВЖ-ТѢ СМѢЛОСТЬ И ТРЪПЕНІЕ,
 ЗАПОВѢДА ДА ГО ПРОСТРЖАТЪ НА ЗЕМІЖ-ТѢ